

Delphine
de Vigan
Els nens
són reis

Traducció de
Jordi Martín Lloret

DELPHINE DE VIGAN

Els nens són reis

Traducció de Jordi Martín Lloret

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *Les enfants sont rois*
© Éditions Gallimard, 2021

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor; la llei preveu sancions per als infractors.

Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra, podeu sol·licitar permís al Centro Español de Derechos Reprográficos, a través del portal www.conlicencia.com o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47. Tots els drets reservats.

Primera edició: octubre del 2022

© de la traducció: Jordi Martín Lloret, 2022

Amb la col·laboració del Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Realització Planeta

DIPÒSIT LEGAL: B. 14.279-2022
ISBN: 978-84-297-8058-1

BRIGADA CRIMINAL — 2019

DESAPARICIÓ DE LA NENA KIMMY DIORE

Objecte:

Transcripció i explotació de les últimes stories d'Instagram publicades per Mélanie Claux (senyora Diore).

STORY 1

Difosa el 10 de novembre, a les 16.35 h.

Durada: 65 segons.

El vídeo està gravat en una sabateria.

Veü de Mélanie: «Amics, acabem d'arribar a la Run-Shop per comprar-li a la Kimmy unes vambes noves! Eh que sí, mixeta, que necessites unes vambes noves perquè aquestes que portes ja et comencen a estrènyer una mica? *(La càmera del mòbil es gira cap a la nena, que deixa passar uns segons abans d'assentir, sense gaire convenció.)* I aquí tenim els tres parells del número 32 que ha seleccionat la Kimmy. *(Es veuen els tres parells arrengrats.)* Un moment, que us els ensenyo de més a prop: unes Nike Air daurades de la nova col·lec-

ció, unes Adidas amb les tres ratlles i unes sense marca amb un reforç vermell... Ens haurem de decidir, però ja sabeu que la Kimmy odia haver de triar. Així que comptem amb la vostra ajuda, amics!»

A la pantalla apareix sobreimpresa una minienquesta d'Instagram:

«Quines vambes ha d'agafar la Kimmy?

A-Les Nike Air

B-Les Adidas

C-Les econòmiques.»

Mélanie s'enfoca amb el mòbil per concloure: «Estimats, sort que sou aquí i que decidiu vosaltres!»

Divuit anys abans.

El 5 de juliol de 2001, dia de la final de *Loft Story*,¹ la Mélanie Claux, els seus pares i la seva germana Sandra ocupaven els seus llocs habituals davant del televisor. Des del 26 d'abril, la data que es va estrenar el concurs, la família Claux no s'havia perdut ni un sol programa en el prime-time dels dijous.

A pocs minuts del seu alliberament, després d'haver passat setanta dies aïllats en un espai tancat —un xalet prefabricat, un jardí artificial i un galliner autèntic—, els quatre últims concursants s'havien reunit al gran saló, els dos nois ben junts de costat al sofà blanc del mig, les dues noies assegudes a banda i banda, l'una de cara a l'altra. El presentador, que acabava de veure com la seva carrera feia un tomb tan fenomenal com inesperat, va recordar amb

1. *Loft Story* va ser l'adaptació francesa de *Big Brother* (Gran Germà), el xou d'impacte creat per John de Mol i emès per primer cop el 16 de setembre de 1999 al canal de televisió holandès Veronica. (N. del t.)

exaltació que per fi havia arribat el moment crucial, tan esperat: «Començo a comptar des de deu i quan arribi a zero ja sereu fora!». Va demanar per últim cop si el públic el volia acompanyar, i va iniciar el compte enrere: «Deu, nou, vuit, set, sis, cinc», reforçat per un cor dòcil i potent. Els participants van córrer cap a la sortida, amb la maleta a la mà, «quatre, tres, dos, u, zero!». La porta es va obrir com per l'efecte d'un corrent d'aire, i va esclatar una salva d'aclamacions.

Ara el presentador s'esgargamellava per fer-se sentir per sobre del soroll de la multitud aglomerada a l'exterior i del clam del públic impacient, retingut des de feia més d'una hora a l'interior del plató. «Ja són fora! Ja venen! Després de setanta dies tornen al món real la Laure, la Loana, en Christophe i en Jean-Édouard!». Un pla general va mostrar unes quantes vegades els focs artificials llançats des de la teulada de l'edifici que els havia acollit durant aquelles llargues setmanes, mentre els quatre últims concursants trepitjaven la catifa vermella desplegada per a l'ocasió.

Ja eren fora, sí, en un exterior que encara s'assemblava estranyament a un interior. Una munió sobreexcitada s'apinyava darrere les tanques, i hi havia fotògrafs que intentaven acostar-s'hi, desconeguts que els pidolaven autògrafs i periodistes que allargaven micròfons. Alguns agitaven banderoles o aixecaven pancartes amb els seus noms, i d'altres els gravaven amb unes càmeres petites (aleshores els telèfons mòbils encara eren aparells rudimentaris que només servien per trucar).

S'havia produït el que els havien promès. En poques setmanes s'havien fet famosos.

Escortats per guardaespalles, van avançar entremig dels fans, mentre el presentador continuava analitzant la progressió, «ja són a pocs metres del plató, atenció, ara pugem les escales», sense que la redundància entre la imatge i el comentari perjudiqués gens la tensió dramàtica; al contrari, de sobte hi donava una dimensió inèdita, estupefaent (aquesta fórmula es presentaria sota totes les variants possibles durant els anys següents). Els crits es van fer més forts i un teló negre es va obrir per deixar-los passar. Quan van entrar al plató, on els esperaven les famílies i els altres nou concursants, que havien sortit per voluntat pròpia o eliminats les setmanes anteriors, la pressió va augmentar. En un ambient sobreescalfat i una confusió creixent, la multitud va començar a corejar un nom: «Loana! Loana!».

D'acord amb el públic, els Claux esperaven tots que guanyés ella. La Mélanie la trobava simplement magnífica (els pits operats, el ventre pla, la pell bronzejada), i a la Sandra, dos anys més gran que ella, la commovien la seva solitud i el seu aire malenconiós (al principi havia estat rebutjada pels altres participants a causa de la vestimenta que portava, i malgrat que aparentment s'havia anat integrant, havia continuat sent l'objecte principal dels rumors i les xafarderies). Tot i que encara estava afectada per l'eliminació de la Julie, una jove concursant alegre i simpàtica, de bon tros la seva preferida, la senyora Claux també s'havia emocionat amb la història de la Loana —la seva infantesa difícil i una filla en família d'acollida—, revelada per la premsa del cor. Pel que fa al pare, en Richard, només tenia ulls per a la rossa guapa. Les imatges de la Loana amb pantalons curts, minifaldilla, nua d'esquena, amb ba-

nyador i aquell somriure desmenjat el perseguien a la nit i a vegades fins i tot durant l'endemà. Tota la família coincidia a rebutjar la Laure, a qui trobaven massa burgesa, i en Jean-Édouard, el nen aviciat poca-solta i curt de gambals.

Una mica més tard, quan els telespectadors ja havien escollit els dos vencedors i tothom acudia al lloc secret on havia de continuar la festa, un ballet de cotxes negres, seguits per uns motoristes equipats amb càmeres, va sortir de la Plaine Saint-Denis. S'havia desplegat un dispositiu tècnic digne del Tour de França. Als semàfors en vermell alguns periodistes allargaven els micròfons a través de les finestretes obertes per recollir les impressions dels guanyadors.

«Això em recorda l'elecció de Chirac!», va confiar el presentador, a qui el maquillatge ja no li dissimulava l'esgotament.

Pels volts de la Place de l'Étoile es va formar un embús. A l'Avenue de la Grande-Armée la multitud convergia des de tots els carrers adjacents, i hi havia gent que sortia del vehicle per poder-s'hi acostar. A l'entrada de la discoteca, centenars de curiosos esperaven els *lofters*.

«Tothom ens estima, és fantàstic!», va declarar en Christophe, un dels guanyadors, a la presentadora enviada a la festa.

La Loana va baixar del cotxe, vestida amb un minúscul top rosa pàl·lid de ganxet i uns texans destenyits. Enfilada dalt d'uns talons de falca, va desplegar aquell cos espectacular i va mirar al voltant. Alguns li van veure als ulls una mena d'absència. O de perplexitat. O bé l'anunci tràgic d'un destí.

Aleshores la Mélanie Claux tenia disset anys i acabava de sortir d'una classe de primer del batxillerat de lletres a l'institut Saint-François-d'Assise de La Roche-sur-Yon. De mena més aviat introvertida, tenia pocs amics. Tot i que no havia pensat mai seriosament que el seu futur pogués estar lligat d'alguna manera a la incerta continuació dels estudis, era estudiosa i obtenia uns resultats correctes. El que més li agradava era la televisió. La sensació de buit que tenia sense poder-la descriure, una forma d'inquietud potser, o la por que se li escapés la vida, una sensació que a vegades li borava el ventre com un pou estret però sense fons, només se li calmava quan s'asseia davant la pantalla.

A uns quants centenars de quilòmetres d'allà, a Bagneux, a la perifèria parisenca, la Clara Roussel mirava sola i d'amagat la final de *Loft*. Aleshores anava a segon. Una facilitat real i el nivell molt mitjà del seu institut li permetien treure unes notes satisfactòries tot i no treballar gens a casa. Li interessaven sobretot els nois, amb una predilecció pels rossos de cabells curts: un segment en el qual la competència li semblava menys forta, ja que la tendència indiscutible era cap al moreno misteriós. La seva manera d'expressar-se —sovint se li burlaven del vocabulari que feia servir i del seu gust per les frases rebuscades—, basant poc comuna a la seva edat, era un avantatge en matèria de seducció. Els seus pares, una parella de mestres molt compromesos amb la vida local i amb l'acció pública, pertanyien des de la seva creació al col·lectiu Somrieu, que us graven (una associació de persones que no volien caure en una societat de tecnologia repressiva, molt activa en el combat contra qualsevol forma de videovigilància), que havia fet una crida als teleespectadors per boicotejar el

programa i, unes quantes setmanes abans, els havia demanat que anessin a buidar els cubells de les escombraries davant la seu social del canal M6. Aquell dia hi va haver llançaments d'ous, de iogurts, de tomàquets i de tota mena de deixalles. Per descomptat els pares de la Clara havien participat en aquella acció, i en acabat s'havien afegit a una altra operació d'envergadura promoguda per Zaléa TV (un canal alternatiu que al principi dels anys 2000 va portar a terme un experiment inèdit de televisió lliure). No menys de dos-cents cinquanta militants havien aconseguit acostar-se al Loft per alliberar els concursants. Fins i tot havien vençut un primer mur de protecció. En Philippe, el pare de la Clara, havia sortit en una peça breu difosa al telenotícies de France 2.

«La Creu Roja entra als camps de presoners, doncs nosaltres reclamem el mateix dret! Estan mal alimentats, esgotats, exposats a la llum dels projectors, no paren de plorar, allibereu els ostatges!», havia declarat al micròfon d'una periodista.

«Allibereu les gallines!», havien repetit tots a cor mentre una barrera d'antiavalots els impedia arribar més lluny.

No cal dir que als pares de la Clara, que el vespre de la final havien assistit a una reunió del col·lectiu sobre el tema «En quina societat volem viure?», no els hauria fet gens de gràcia que la seva filla de només quinze anys aprofités que no hi eren per arregar-se davant d'aquell programa diabòlic, símptoma patent d'un món en què tot s'havia convertit en una mercaderia, i regit per la cultura de l'ego.

Onze milions d'espectadors seguien aquell vespre la final de *Loft Story*. Cap altre programa de televisió no ha-

via despertat mai tanta passió. Al principi la premsa escrita havia comentat molt l'arribada del format a França, i després, entre revelacions i toms inesperats, havia acabat entrant en el joc i hi havia dedicat primeres planes, cròniques i debats. Durant unes quantes setmanes, sociòlegs, antropòlegs, psicòlegs, psiquiatres, psicoanalistes, periodistes, editorialistes, escriptors i assagistes havien dissecionat el concurs i el seu èxit.

«Hi haurà un abans i un després», s'havia pogut llegir en més d'una publicació.

Volien sortir a la tele per ser coneguts. I ara eren coneguts per haver sortit a la tele. Per sempre serien els primers. Els pioners.

Vint anys després, els moments de culte de la primera temporada —la famosa escena «de la piscina» amb la Loana i en Jean-Édouard, l'entrada dels concursants al xalet i la final sencera— estarien disponibles a YouTube. En un dels vídeos, el primer comentari redactat per un internauta ressonava com un oracle: «L'època en què es van obrir les portes de l'infern».

Potser sí, que tot havia començat durant aquelles setmanes. Aquella permeabilitat de la pantalla. Aquell pas de la posició de qui mira a qui és mirat. Aquella voluntat de ser vist, reconegut, admirat. Aquella idea a l'abast de tothom, de cadascú. No calia crear ni inventar res per aconseguir un «quart d'hora de fama». N'hi havia prou de mostrar-se i quedar-se dins l'enquadrament o davant l'objectiu.

L'arribada de suports nous acceleraria el fenomen. D'ara endavant tothom existiria gràcies a la multiplicació

exponencial dels seus propis rastres, en forma d'imatges o de comentaris; uns rastres que, tal com no es tardaria a descobrir, no s'esborrarien mai. Accessibles a tothom, internet i les xarxes socials agafarien el relleu de la televisió i ampliarien el ventall de possibilitats. Mostrar-se per fora, per dins, des de tots els angles. Viure per ser vist, o viure a través dels altres. La telerealitat i les seves variants testimonials s'estendrien a nombrosos àmbits i dictarien durant molt de temps els seus codis, el seu vocabulari i els seus modes narratius.

Sí, tot havia començat aleshores.